

[Niels Westerby.]

som bliver glemt, heller ikke de mindre arbejdsgivere, og kan vi lette dem for byrden, skal vi selvfølgelig gøre det. Man kunne jo tænke sig, at administrationen af kildeskatten kunne ske mere praktisk i pengeinstitutterne end hos de mindre arbejdsgivere, mens det ville være mest praktisk at lade de større virksomheder selv klare den. Vi vil altså gerne have disse praktiske og tekniske spørgsmål undersøgt så hurtigt som overhovedet muligt, for at vi kan tage endelig stilling til den praktiske udformning af kildeskatten. Jeg vil gerne understrege, at vi medvirker til kildekattens gennemførelse, og vi gør det meget gerne. Det, der er det afgørende for os, er, at den udformes teknisk på en sådan måde, at den er til mindst ulempe for alle.

Vi lægger megen vægt på i skattereformen, at merværdiafgiften bliver af en sådan størrelse, at vi kan gennemføre de mange ting, som alle taler om. Det er allerede flere gange under forhandlingerne efter valget blevet sagt, at der skal være dækning for det, vi foretager os. Vi lægger endvidere megen vægt på, at indkomsterne ikke beskattes så hårdt som i øjeblikket, at man opmuntrer til flid, initiativ og udfoldelse af dygtighed i samfundet, samt at man lægger en lille dæmper på det forbrug, som gang på gang truer med at løbe forud for produktionsstigningen.

Det er som et led i det, at vi har foreslået en halvering af indkomstskatterne og en tilsvarende stramning af forbrugsskatterne og vel at mærke på en sådan måde, at der tages fuldt socialt hensyn til alle sider. Vi tror ikke på, at det kan gennemføres med en merværdiafgift på 10 pct. Vi tror ikke, det vil være muligt f. eks. for regeringen at finansiere en boligfond, som man jo har talt om at ville gøre, på en sådan baggrund. Vi vil derfor bede tingets partier — selvfølgelig i særlig grad regeringspartiet — se dette nøgternt og realistisk i øjnene. Vi når efter vor opfattelse ikke en tilfredsstillende skattereform, hvis man ikke går højere end 10 pct. Der vil simpelt hen ikke være midler nok, midler nok både til de fornødne sociale kompensationer, til de fornødne indkomstskattelættelser, til at forhøje lønmodtagerfradraget — hvilket jo, som det fremgik af forhand-

lingerne i går, vil ske — og til at løse boligpolitikens problemer. Man kan derfor lige så godt se i øjnene straks, at 10 pct. ikke slår til, og jeg tror, regeringen vil sande, at på dette område vil folkesocialisterne ikke være en god partner at råde over. Jeg har i hvert fald lagt mærke til, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen ikke har været særlig varm, når man talte om merværdiafgiften. Det vil sikkert blive vanskeligt at slæbe folkesocialisterne med blot til en merværdiafgift på 10 pct., og det vil sikkert blive endnu vanskeligere at få den op på et beløb, der er realistisk i betragtning af de problemer, som vi gerne skulle have løst.

Vi skulle meget gerne have stillet en ny boligpolitik på benene. Her siger de 4 gamle partier, at de har indgået et boligfolig, og at de er bundet af en aftale. Det respekterer jeg. Hvis vi har indgået en aftale, føler vi os også bundet af den. En aftale binder imidlertid ikke de 4 gamle partier, hvis de bliver enige om at ændre den; de er i deres gode ret til at optage forhandlinger om at ændre boligforliget, og det vil jeg gerne opfordre dem til at gøre. Vi ville anse det for et stort fremskridt, hvis man kunne blive enig om at ophæve de både tidkrævende, dyre og irriterende lejevurderinger. Vi ville anse det for et stort fremskridt, hvis man kunne blive enig om, at husleje-forhøjelser bør bruges til at finansiere nybyggeriet. Ifølge boligforliget vil jo vitterlig kun en begrænset del af husleje-forhøjelserne i den gamle boligmasse blive brugt til at finansiere nybyggeriet. Man kan bygge mere og til lavere huslejer og lavere priser, hvis det drejer sig om parcelhuse.

Derfor mener vi, at det er vigtigt, at de, der bor i den gamle boligmasse, når de skal betale en højere husleje, så har sikkerhed for, at de hjælper med til at løse nybyggeriets problem. De mange ældre mennesker, som bor i de gamle lejligheder, bør have følelsen af, at de er med til at afhjælpe boligproblemet for deres børn, som bor i det dyre nybyggeri.

Vi ville anse det for en særdeles god ting, hvis man realistisk så i øjnene, at det er finansieringen og renteniveauet, som bevirker, at boligproblemet er så vanskeligt at løse, som det er. Det er vel det, der inspirerer regeringen til at sige, at nu vil man stille en boligfond på benene. Der er dog ikke angivet